

Schaapsklederen

De Heere waarschuwt, opdat de mensen zich niet zouden bedriegen, voor die doodsgevaarlijke en bedrieglijke middelen. Want er staat in Matth. 7: *'Maar wacht u van de valse profeten, dewelke in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven.'* Schaapsklederen wil zeggen volgens de kanttekenaren: in uiterlijke schone schijn.

Die valse profeten zijn geen geniepige, vals grijnzende mensen. Welnee, het zijn kostelijke, eerwaarde, vriendelijke en aantrekkelijke mensen. Satan huurt geen boosaardige, lelijke, afstotelijke knechten, welnee, want die hebben geen invloed. Maar valse profeten lijken precies op de echte, zij hebben dikwijls meer gaven dan de echte, en daarom zijn zij zo moeilijk te onderscheiden.

'Dewelke in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven.' Dat wil niet zeggen dat het zulke gemene mensen zijn die lopen te grijpen en te grijnzen: zij zijn dikwijls vriendelijke, aangename, welopgevoede mensen, maar zij zijn grijpende wolven. Weet u wat die grijpende wolven zijn, volgens de kanttekenaren? O, ik houd ontzettend veel van de verklaring van de kanttekenaren, daar heb ik zoveel vertrouwen in. Ik heb geen vertrouwen in de verklaringen van tegenwoordig, echt niet, ik leg ze zo naast me neer. Grijpende wolven zijn volgens de kanttekenaren: verleiders en zielmoorders. Het zijn dikwijls de aangenaamste en begaafde mensen, de innemendste, soms zelfs sierlijke mensen; mensen met gaven en aanleg. Maar het zijn moordenaars van uw arme ziel, omdat zij de rechte grond niet leggen: dood en leven, vloek en zegen. Daarom zijn het zielmoorders en ze naderen in schaapsklederen: grijpende wolven. Als je je laat meeslepen door de geest van hen, dan word je bedorven voor de eeuwigheid.

Waaraan kunnen wij dat weten? *'Aan hun vruchten zult gij hen kennen.* Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?' Wat zijn die vruchten? Het is dikwijls zo dat de gevaarlijkste zielverleiders de sierlijkste mensen zijn, de beminlijkste, de hartelijkste, de hulpvaardigste, de innemendste. Dat soms een bekeerd mens veel gebreken heeft, soms wel een doorneg kan lijken in veel dingen, en dat er een zielverleider op de kansel staat: vriendelijke aantrekkelijke mensen, terwijl kinderen Gods helemaal niet zo vriendelijk en aantrekkelijk zijn.

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

Zielmoordenaars

'Aan hun vruchten zult gij hen kennen.' O, het hangt van alles af of onze ziel vermoord of recht onderwezen wordt; misleid of geleid. *'Aan hun vruchten zult gij hen kennen.'* Maar hoe dan? De kanttekenaar zegt: door deze vruchten wordt verstaan niet zozeer het leven, hetwelk voor een tijd bedriegen kan, als wel de leer, die aan Gods Woord moet beproefd zijn.'

Door deze vruchten wordt niet zozeer het leven verstaan, want soms zijn de gevaarlijkste zielmoorders de sierlijkste mensen. Zielmoorders hebben soms een schijn van godzalige wandel maar toch vermoorden zij uw ziel, omdat zij de rechte gronden niet leggen, omdat zij niet separerend, ontdekkend, ontblotend en afsnijdend zijn. Omdat zij niet alles verdoemen buiten Christus, omdat zij niet afsnijden en separeren, omdat zij de rechte grond niet leggen. De leer moet aan Gods Woord beproefd zijn, aan dat tweesnijdend scherp zwaard, daaraan moet de leer beproefd zijn, daaraan kunt u hen kennen. Of hun leer een tweesnijdend scherp zwaard is of maar een gemoedelijk praatje of mensenverzinsels. Of die leer is: in of buiten Christus, verzoend of verdoemd; geen tussenwegjes. Je hebt verschillende soorten zielmoordenaars.

Je hebt dolerende zielmoorders, maar die zijn zo gevaarlijk niet. Je hebt televisie-zielmoorders, sportdominees, maar ook die zijn zo gevaarlijk niet. Maar die van de andere signatuur, van de 'zware', van de bevindelijke, die heb je ook, en toch zijn het zielmoorders. Omdat zij een tussenwegje verzinnen om er bij te nemen wat God niet meeneemt; in plaats van door te trekken, door alles heen, of je het ermee eens bent of niet.

Je hebt verschillende soorten zielmoordenaars.

Je hebt dolerende zielmoorders, maar die zijn zo gevaarlijk niet. Je hebt televisie-zielmoorders, sportdominees, maar ook die zijn zo gevaarlijk niet.

Maar die van de andere signatuur, van de 'zware', van de bevindelijke, die heb je ook, en toch zijn het zielmoorders. Omdat zij een tussenwegje verzinnen om er bij te nemen wat God niet meeneemt; in plaats van door te trekken, door alles heen, of je het ermee eens bent of niet.

Een zielmoorder moet de mensen aankijken; die mist de radicaliteit, de afsnijdendheid van het Woord van God. Daar kunt u hen dus aan kennen: aan de leer, die aan Gods Woord moet beproefd zijn. En als het de toetsteen van het tweesnijdend scherp zwaard niet kan doorstaan, dan zijn het grijpende wolven in schaapsklederen: afgelopen! Wie het ook is: wees gewaarschuwd. Ik kan het niet helpen; ik probeer me te houden bij dat lieve Woord van God. Zo zult gij hen aan hun vruchten kennen.

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

In Uw Naam geprofeteerd

'Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: "Hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd...?"' Dat is ten jongsten dage, op de oordeelsdag. Terwijl zij staan aan Christus' linkerhand zeggen ze nog eerbiedig: 'Heere, Heere!' Alsof ze willen zeggen: 'Hoe is het mogelijk dat we links staan!'

Onder deze mensen heb je kostelijke voorgangers en leraars gehad, die in Gods Naam hebben geprofeteerd. Niet maar een praatje gehouden, nee, maar in Uw Naam geprofeteerd. Wonderen verklaard met kracht en heerlijkheid. O, waar zult u ze nog hebben, die in Uw Naam profeteren? En ze zeggen de waarheid! Want Christus heeft niet gezegd: 'U liegt, zwijg!'

Wat betekent dat: in Uw Naam profeteren? Weer de kanttekenaar: 'Door Uw bevel en door Uw kracht, als Uw dienaars, en tot verbreiding van Uw eer.' Die moet je zoeken! Leraars, die dat doen door Uw bevel en kracht. Wat gaat er van die mensen een kracht uit; wat kunnen die verklaren hoe ze gezonden zijn, door Christus, door God. Wat kunnen die verklaren dat ze het nooit gezocht en nooit gewild hebben, en door een allesoverklimmende kracht van God en Christus' bevel zijn gezonden en tot dat werk bekwaamd. 'Als Uw dienaars!' Dus het waren geen mensendienaars, die de boel bij elkaar moesten houden. Het waren geroepen ambtsdienaars, ambtsdragers, in kracht Uw dienaars. En ze hebben het gedaan tot verbreiding van Uw eer. Dus het was geen eigen bedoeling, een status, een makkelijk leven, menseneer, nee, niets daarvan. Ze hebben zich opgeofferd tot verbreiding van Uw eer. Waar moeten we die nog zoeken. Hun diepste intentie is geweest de verbreiding van de ere Gods. Daar hebben ze smaad en spot voor over gehad. En nóg verworpen! O, ik ga niet buiten de Schrift, maar ik hoop te spreken náár de Schrift. Het waren geen dienaars van mensen maar dienaars van Christus: dat kon je horen! En ze hebben het gedaan tot verbreiding van Uw eer.

'Dat kan niet', zeggen ze tegenwoordig. Ach nee, tegenwoordig kun je alleen zonder God naar de hemel gaan! Verloren gaan kan niet meer, bedriegen kan niet meer, je kunt niet een heerlijk leraar zijn en verworpen worden, nee, dat kan niet meer. Je kunt geen profeet zijn als Bileam en toch verdoemd worden, dat kan niet meer. Maar hier kan het wel! Denk erom, mensen, niet sommigen maar velen nog wel.

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

In uw Naam duivelen uitgeworpen

Hebben wij niet ... in Uw Naam duivelen uitgeworpen.' Wéér: in Uw Naam. Dus ze hebben de hel doen sidderen, de duivelen uitgeworpen door de kracht en het bevel van Christus. Ze hebben helse machten beteugeld als ... onbekeerde, verworpen mensen. Ze hebben duivelen uitgeworpen, niet om bijzonder te wezen, en om een naam te krijgen, maar tot verbreiding van Uw eer! Wat hebben die mensen genaden gehad, kracht en bediening gehad, gemene genade gehad. En het is waar, ze liegen niet, want ze zeggen het in die grote dag tegen God! En daarom zeggen ze: 'Hoe kunnen we hier staan, Heere, we weten veel te goed hoe we het nooit gezocht hebben en hoe we door U, als Uw dienaars, geprofeteerd hebben, bovennatuurlijke krachten gedaan en dat we de hel hebben doen sidderen, door Uw kracht en tot Uw eer.'

En in Uw Naam vele krachten gedaan. Bovennatuurlijke, Goddelijke wondertekenen gedaan. Niet om er zelf wat mee te worden. Begrijpt u nu hoe die echte oude knechten van vroeger dag en nacht bezig waren om te separeren? Die geen preek konden schrijven of ze trachtten te separeren! Die wisten bij God vandaan hoe nauw dat wegje ligt en hoe ontzaglijk velen zich zullen bedriegen, onnoemelijk veel, en wat er al kan zijn, persoonlijk en ambtelijk, op weg naar de hemel, en eeuwig ondergaan.

Dat hoopje van de mensen was zó krachtig, dat ze het vasthouden: ze geloven niet dat ze staan aan de linkerhand bij de verdoemden... Nog pleiten ze op Uw Naam, op Uw genade, maar ze hebben nooit gesepareerd dat je ontzettende krachten, lichten, gaven en bedieningen van God kunt krijgen en de enige zaligmakende genade missen. Dat is een zaligmakende verzoening met God in Christus. Zaligmakende vernedering, zaligmakende schuldkenning tot een zaligmakende vergeving, zaligmakende herstelling en een zaligmakende heiligmaking. Waar dat niet is, daar kan al het andere wezen, en dan kan God je gebruiken als een profeet om Zijn Koninkrijk uit te breiden, om velen toe te brengen, om het duivelenrijk te doen sidderen en uiteindelijk in de eeuwige rampzaligheid doen. Want God is liefde! Tot Zijn eigen deugden, tot Zijn eigen recht!

Ontzaglijk stuk tot waarschuwing voor u en voor mij. O, er zullen er straks aan de linkerhand staan die veel dieper gesproken hebben dan ze ooit geleerd hadden, die duivelen hebben uitgeworpen, die vele tekenen en wonderen Gods gedaan hebben door Zijn bevel. Dat is letterlijk naar het Woord van God, naar dat heerlijke Woord.

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

Ambtelijk of kinderlijk

'En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend.' Ze hebben in Gods Naam geprofeteerd, in Zijn Naam duivelen uitgeworpen en vele krachten gedaan... Daarvan is geen woord gelogen. Alleen hebben deze arme zielen niet ingeleefd dat God mensen tot de hemel kan verhogen, verlichten, gebruiken tot uitbreiding van Zijn kerk,

tot glorie van Zijn Naam en eeuwige vrijmacht, en in het diepste der hel doen neerstorten om Zich daarin te verheerlijken. God is liefde en eeuwig recht.

Ze hebben van hun gaven, genaden en krachten heimelijk hun grond gemaakt, buiten een richterlijke afsnijding, buiten een kinderlijke overgang in Christus. Ze waren ambtelijk onbeschrijfelijk heerlijk, maar ze waren als mens: kinderen des satans. Ambtelijk waren het dienaars van Christus: krachtig, glorieus, heerlijk, en hun personen waren en bleven kinderen van satan.

O, wat ligt het toch weer nauw! Wat hebben ambtsdragers zich te onderzoeken: heb ik het ambtelijk of heb ik het ook kinderlijk?! Als ik mijn ambt wegdoe, wat blijft er dan over? Blijft er dan een mens in Christus over, of blijft er een mens buiten Christus over? Waar ben ik overgegaan, waar ben ik afgesneden door recht, waar ben ik ingelijfd? Daarom is het zo gevaarlijk een ambt aan te nemen vóór de overgang, want dan kan iemand ambtelijk licht hebben, maar dat is geen persoonlijke genade!

De Heere wil zeggen: 'Ik heb u nooit gekend... als de Mijne; als een verkorene, ge zijt Me nooit van de Vader gegeven in de stilte der eeuwigheid. Ik heb u gebruikt als een middel, als een instrument, als steigerhout, heerlijk steigerhout, zonder hetwelk het gebouw niet opgetrokken kan worden. Gij waart Mijn dienaars, gij waart ontzaglijke instrumenten: door u heb Ik de hel doen sidderen, door u heb Ik Mijn volk onderwezen, maar Ik heb u gehaat als Ezau, van eeuwigheid en tot eeuwigheid. U hebt uw gaven en uw licht voor genade gehouden, uw gaven waren uw Christus, de bekering, uw roeping was uw Christus, in plaats dat Christus uw roeping, uw bekering en alles was.

Ziet, dezen zijn nooit met hun gaven verloren mensen geworden, ze hebben nooit het verdoemend recht gekust, want dan hadden ze een Borg gekregen van God, door recht, tot hun eeuwige verzoening, tot hun eeuwige vereniging en tot hun eeuwige vrede. Dat krijgen de gekenden! Die leren de drie stukken door genade; dat zijn de gekenden en de anderen leren dit niet.

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

Vermeende kinderen Gods...

Alle duivelen en machten zijn bezig om een mens in leven en sterven een valse hoop te geven; op een valse hoop te funderen. Alle duivelen en krachten vergrimmen op een ware zaligmakende hoop, maar de Heere houdt dat hoopje in Christus in stand, anders ging de ganse Kerk onder.

Maar als u een valse hoop hebt, dan hebt u de hele hel mee.

Dan krijgt u waarnemingen, uitredingen en ontmoetingen; dan krijgt men ouderlingen met eigenschapjes. En hoe meer men die valse hoop vasthoudt, en van zichzelf gelooft dat men er een van is, hoe liever het de duivel is. Zulken laat hij meestal niet in zonden vallen; het zijn dikwijls onbesproken mensen, die krijgen er dan een tekstje bij, dan een voorkomende waarheid, dan weer een uitredding en een gebedsverhoring, kennelijke dingen, en dat maakt ze tot vermeende kinderen Gods.

Maar zij weten niets van een rechtelijk verloren gaan, ze zijn nooit recht ontdekt geworden, zij hebben nooit de smart over de zonde gehad, zij hebben nooit gezegd: 'Heere, liever sterven, liever sterven dan doorzondigen.' Zij hebben nooit geleerd dat de minste ademtocht een vervloekte zonde is, hun eten, drinken, lezen, bidden, kerkgaan, alles vervloekt en alles blinkende zonde is. En zonder dat bevindelijk te hebben geleerd - pas op, niet beschouwend - zijn velen een soort begenadigd mensje geworden. Ze zijn een kleintje geworden, ja, dat kunnen ze niet ontkennen, op hun manier. Zulke kleintjes, waar de hel op loert, dat zijn zijn zekerste prooien. Veel zekerder prooien dan die in dansalen zijn, want die maken zichzelf niet wijs dat ze naar de hemel gaan. Maar die zogenaamde kleintjes maken zichzelf wijs dat ze genade hebben, en satan zal alles doen om dat soort geloof te bevestigen, om dat soort geloof te versterken, om dat soort geloof te bekrachtigen, om hen een zogenaamde verzekering te geven van hun aandeel.

Natuurlijk worden zij genodigd aan het Avondmaal, tegenwoordig. Van veel kansels worden zij toegesproken als 'volkje van God, houd maar moed want dat leert de natuur niet'. Zij krijgen aan alle kanten hulp om zich te versterken, om zich zogenaamd te funderen in dat ongegronde hoopje en in de vaststelling dat ze een kind van God zijn, een kleintje. Hetwelk natuurlijk de liefste wens van de duivel is, de zekerste weg naar de hel.

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

Of is dat vandaag niet meer nodig...?

Die zogenaamde kleintjes sterven dikwijls nog makkelijk, en de mensen zeggen: 'Heb je het gehoord? Die is nog gemakkelijk en ruim heengegaan; hij of zij heeft nog een versje opgezegd, en was helemaal niet bang voor de dood. En dan de

dominee erbij, en we moeten allemaal geloven dat zuster die of broeder die boven is.' Ach, één vraag: 'Waar is men ooit gemakkelijk verloren gegaan?' Vraag dát eens! Of is dat vandaag niet meer nodig? Waar is men ooit tot verheerlijking van dat lieve recht verloren gegaan? Waar is men ooit overgegaan op rechtsgronden. En waar is die mens ooit in de heiligmaking een uitgeschud, arm, en aan duizend doden stervend mens geworden! In de heiligmaking, een missend mens, een bekommerd, zoekend zieltje geworden met een geredde ziel en een verzoende schuld. Een zoekend zieltje in de oefening van heiligmaking: 'Ik, ellendig mens...' Met een verzoende schuld en een thuiskomen: 'Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?' Vraag daar eens naar! Maar ach, dat hoeft tegenwoordig niet meer; vóór die tijd kunt u er al lang één van zijn. De duivel zegt: 'Natuurlijk, dat zijn wel de reformatorische gronden, en dat hebben de Bijbel en de kanttekeningen wel geleerd, maar zo strak moet je het ook weer niet trekken!' Ach mensen, niemand trekt het te strak!

Ik heb een bevestigd kind van God horen zuchten: 'Heere, laat mij toch alstublieft nooit vergeten om tot mijn laatste doodsniik toe aan U te vragen: "Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten. En zie, of bij mij een schadelijke weg zij; en leid mij op den eeuwigen weg. Heere, dat ik dat niet vergeten mag tot in mijn laatste doodsniik toe.'" Dat was een verzekerd en een bevestigd christen.

Maar tegenwoordig hebben wij christenen, die worden al boos als men maar iets in twijfel trekt. Als ze maar vermoeden dat iemand denkt: 'Zou het wel waar zijn', dan bijten ze al terug. Dan zie je de oogjes al schitteren, als je het alleen maar denkt, laat staan dat je het zegt. O zielen, smeeik toch dat u zich niet bedriegt voor die grote eeuwigheid. Smeeik toch om de rechte grond te mogen ontvangen en gebracht te worden bij de altaren van Zijn getuigenis, bij die grond en bij die waarheid die in Christus is.

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

Twee vrouwen in Frankrijk

Ik heb eens gelezen, in Frankrijk, ten tijde van de inquisitie, toen werden twee jonge vrouwen gegrepen om des geloofs wil. Ze werden alle twee verhoord, gepijnigd, en zij bleven allebei trouw aan de belijdenis. De roomse kerk dwaalde; zij zwoeren de dwalingen af van de roomse kerk, zij bleven bij de belijdenis van het Woord van God. Beiden werden ter dood veroordeeld om verbrand te worden op een brandstapel in één van de steden van Frankrijk. Ze werden op die dag met de ruggen aan elkaar gebonden, een staak in het midden, en het vuur van de brandstapel werd aangestoken. De rook begon op te kringelen en de vlammen begonnen te lekken door de takken heen. Daar stonden die twee vrouwen.

De een begon een Psalm te zingen, Gode tot eer, en de ander begon te snikken en te wenen. Toen zei die psalmzingerende vrouw tot die wenende vrouw: het is nu geen tijd om te wenen, het is nu tijd om Gode lof te zingen en ons te verheugen en te verblijden. Toen zei die wenende vrouw tot die zingerende vrouw: 'Hoor eens, ik ween niet dat ik vandaag verbrand wordt, want diep verborgen was dat mijn begeerte en mijn blijdschap. Maar hierom ween ik: als ik het ooit geloofd heb, geloof ik het nu, vrouw, u bedriegt u, vrouw, u gaat zingerende van deze brandstapel in het eeuwige vuur; God heeft het mij geopenbaard. Ik heb u altijd gewantrouwd, maar nu heeft God het mij krachtig geopenbaard.' Twee op één brandstapel, de één aangenomen en de andere verlaten. Ze zegt: 'Vrouw, zingerende van dit vuur in het eeuwige vuur, want u staat in eigen kracht, en u kent noch God noch Christus zaligmakend. En omdat we elkaar zo lang kennen, samen hebben gevangen gezeten, daarom ween ik vanwege de eeuwige scheiding tussen ons.'

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

Het jongetje in Schotland (1)

Het gebeurde in Schotland. In een van de kerken op de bergen van de Schotse hooglanden kwam eenmaal in de week of eenmaal in de veertien dagen een godzalige leraar preken. Die gemeente was vacant, en achter in de kerk zat een haveloos, mager jongetje. En dat kind luisterde met zijn ziel; dat kind wist niet dat het op de wereld was als die leraar sprak. Toen vroeg die leraar aan de ouderlingen: wie is dat magere, haveloze jongetje dat altijd achter in de kerk zit. De ouderlingen zeiden: 'Dominee, we weten het niet, hij komt niet uit de buurt want wij kennen hem geen van allen, dus hij zal wel van ver komen.' Toen zei de leraar: 'Als hij er de volgende keer weer is, laat dan iemand voor het einde van de dienst eruit gaan om het jongetje op te vangen en hem hier te brengen, want ik moet hem tóch eens iets vragen.'

Zo gebeurde, en het jongetje liep zo in de armen van de ouderling. Hij zei: 'Kom eens mee, want de leraar wil je spreken.' Toen zei dat kind: 'Niet doen, ik niet bij die godsman; dat kan toch niet, wat moet ik nu bij die godsman doen.' Maar hij nam dat jongetje mee en zo stond het bevende voor de godsman. Die vroeg: 'Waar kom je vandaan?' Dat jongetje noemde een plaats, misschien wel drie uur lopen. De leraar vroeg: 'Word je gestuurd door je ouders?' 'Nee,' zei dat ventje, 'mijn ouders vrezen God niet, maar ik kan het niet laten, want ik geloof dat waar Zijn Woord is, dat daar Zijn volk is.' De leraar zei: 'Dan zul je wel veel bidden om een nieuw hartje.' Toen zei hij: 'Nee leraar, dat kan ik niet, want u hebt ons zelf geleerd dat bidden is door het geloof in Christus toenaderen tot God de Vader; en ik ken Christus niet voor mijn schuld, dus ik kan niet bidden: God is een onbekende. Ik vraag alleen aan een onbekende God of Hij mij bekeren wil.' De leraar sprak hem toe en het jongetje ging weg...

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

Het jongetje in Schotland (2)

De Heere werkte met het Schotse jongetje door en bracht hem over door het geloof in Christus in een verzoende betrekking op rechtsgronden. Hij kwam bij de leraar en vertelde dat zo kinderlijk klaar en hij verblijdde zich in de wonderen Gods.

Op een zekere dag was er een vergadering van verschillende leraren, van dat soort van Rutherford, Shepard, Goodwin, van die echte ouden, en de leraar vroeg of dat jongske 's avonds wilde komen. Hij kwam en toen zaten er dus meerdere ontzaglijke leraren van Schotlands kerk. Die leraren vroegen wat en de antwoorden van het jongske waren net zo helder als de vragen van de leraars.

Een oude leraar had de hele avond nog niets gezegd en maar stil geluisterd. Toen allen waren uitgesproken, stond hij op en zei: 'Mag ik ten laatste ook eens iets vragen?' Toen zei hij: 'Jongske, ik heb gehoord wat je verteld hebt, maar als de Heere je met alles wat je ondervonden hebt, nu eens eeuwig in de hel zou werpen... wat dan?' Ze zouden tegenwoordig zeggen: 'Wat een harde man.' Maar het is enkel liefde. Het knaapje keek de door lijden beproefde die naar aan en zei: 'Leraar, indien God mij zou wegdoen, dan zal het voor mij niet erg zijn, want ik ben zo nauw met Christus verenigd, dat, waar ik ben zal Hij wezen; ik ben zo verenigd, wij zullen nooit meer gescheiden worden. En waar Christus is, daar zal de hel voor mij een hemel zijn, want ik zal altijd in Christus wezen, gelijk Hij beloofd heeft.' En toen stak die oude man zijn armen uit en zei: 'Gelijk gij Christus hebt aangenomen, wandel alzo in Hem.'

Uit: Preek over Matth. 7:22-23

Mattheüs Meade

Onder de gezegende godsmannen neemt ook Meade een bijzondere plaats in vanwege zijn bijzonder separerend, ontdekkend licht. Al zou u alleen maar het bijzondere boekwerkje onderzoeken van Mattheüs Meade, genaamd De bijna christen ontdekt. Als u dat goed leest, dan zult u het nooit meer vergeten. Namelijk dat er onderscheid is tussen de zaligmakende genade en de algemene genade of de geméne genade. Gemene genade is de genade des Heiligen Geestes, die in zowel uitverkorenen als verworpenen werkt. Bij de uitverkorenen leidt het tot een zaligmakende geloofsvereniging met Christus, en bij de verworpenen kan het machtige verlichtingen, genaden en bedieningen schenken, zonder zaligmakende geloofsvereniging en zonder zaligmakende zondenvergeving.

Deze Meade zegt onder andere: 'Een mens kan bidden als een engel, en prediken als een apostel, en hij kan nochtans het hart van een duivel hebben.' Dat is waar; daarin gaat hij niet buiten de Schrift. Een mens zou kunnen bidden als een engel, want we lezen in 1 Kor. 13: 'Al ware het, dat ik de talen der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden. En al ware het dat ik de gave der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het, dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette, en de liefde niet had, zo ware ik niets.' Dus een mens zou kunnen bidden als een engel... Nog nooit gehoord, zo'n gebed, zo heilig, zo Godeverheerlijkend: als een engel. En die persoon zou kunnen prediken als een apostel. Denk maar aan Judas, Bileam en anderen. En hij kan nochtans het hart van een duivel hebben.

Uit: Preek over Matth. 7:22-23.

Het grafschrift: 'Die den Zoon heeft, die heeft het leven...'